

200702143/1.

Datum uitspraak: 31 mei 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

mede ten behoeve van hun minderjarig kind en

appellanten,

tegen de uitspraak in de zaken nos. AWB 05/51950, 05/51951, 05/51952
en 05/51953 van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Amsterdam, van 27 februari 2007 in de gedingen tussen:

appellanten

en

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

1. Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 19 oktober 2005 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie aanvragen van appellanten om hun een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 22 februari 2007, verzonden op 27 februari 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, de daartegen door appellanten ingestelde beroepen ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben appellanten bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 27 maart 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 6 april 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepsschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. A.W.M. Bijloos, Lid van de enkelvoudige kamer,
in tegenwoordigheid van mr. E.C. Brugman, ambtenaar van Staat.

w.g. Bijloos
Lid van de enkelvoudige kamer

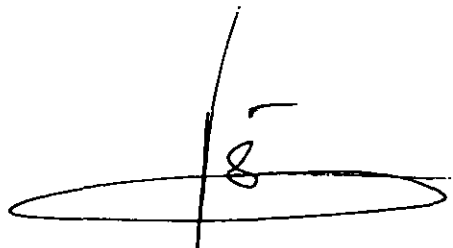
w.g. Brugman
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 31 mei 2007

205

Verzonden: 31 MEI 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line extending to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Rechtbank 's-Gravenhage
zittinghoudende te Amsterdam
enkelvoudige kamer vreemdelingenzaken

Uitspraak

artikel 8:70 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)
j° artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

reg. nrs.: AWB 05/51950 (beroep) AWB 05/51954 (voorlopige voorziening)
 AWB 05/51951 (beroep) AWB 05/51955 (voorlopige voorziening)
 AWB 05/51952 (beroep) AWB 05/51956 (voorlopige voorziening)
 AWB 05/51953 (beroep) AWB 05/51957 (voorlopige voorziening)

V.nrs.:

inzake: 1. (die stelt te zijn) geboren op eiser/verzoeker sub 1,
 2. (die stelt te zijn) geboren op 3, eiseres/verzoekster sub 2,
 mede ten behoeve van hun minderjarig kind, , geboren op

 3. (die stelt te zijn) , eiser/verzoeker sub 3,
 4. (die stelt te zijn) geboren op
 eiseres/verzoekster sub 4,
 tezamen te noemen: eisers, allen van (gestelde) Armeense nationaliteit en
 verblijvende in het AZC te St. Anna Parochie,
 gemachtigde: mr. P.J. Wapperom, advocaat te Dordrecht,

tegen: de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, verweerder,
 gemachtigde: mr. W.B. Klaus, ambtenaar bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst
 van het Ministerie van Justitie.

I. PROCESVERLOOP

1. Op 28 december 2004 hebben eisers een (herhaalde) aanvraag ingediend tot verlening van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000. Op 16 augustus 2005 heeft verweerder aan eisers schriftelijk mededeling gedaan van het voornemen de aanvragen af te wijzen. Bij brief van 22 september 2005 hebben eisers hun zienswijze op dit voornemen naar voren gebracht. Bij besluiten van 19 oktober 2005, verzonden op 21 oktober 2005 heeft verweerder de aanvragen afgewezen.

2. Bij beroepsschrift van 18 november 2005 hebben eisers tegen deze besluiten beroep ingesteld bij de rechtbank. Tevens hebben eisers bij brief van 18 november 2005 een verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening ingediend. De gronden van de beroepen en de verzoeken zijn ingediend bij brief van 6 december 2005. Op 14 december 2005 zijn de op de zaak betrekking hebbende stukken van verweerder ter griffie ontvangen. In het verweerschrift van 12 mei 2006 heeft verweerder geconcludeerd tot ongegrondverklaring van de beroepen en afwijzing van de verzoeken tot het treffen van een voorlopige voorziening. Bij brief van 8 september 2006 hebben eisers hun standpunt nog nader onderbouwd.

3. Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 20 september 2006. Eisers zijn aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door mr. drs. C.R. Jansen, kantoorgenoot van hun gemachtigde. Verweerder

AWB 05/51950, AWB 05/51951, AWB 05/51952, AWB 05/51953, (beroepen)
AWB 05/51954, AWB 05/51955, AWB 05/51956 en AWB 05/51957 (voorlopige voorzieningen)

2

heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn voornoemde gemachtigde. Tevens was ter zitting aanwezig S. Cihangir, als tolk in de Kermanji taal.

4. De rechtbank/voorzieningenrechter, hierna: de rechtbank, heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

II. FEITEN

In dit geding gaat de rechtbank uit van de volgende feiten.

1. Eiser sub 1 en eiseres sub 2 zijn gehuwd. Eiser sub 3 is hun meerderjarige kind. Eiseres sub 4 is de moeder van eiser sub 1.
2. Eiser sub 1 en eiseressen sub 2 en 4 hebben (mede namens eiser sub 3) eerder op 12 juli 1997 een aanvraag om een vergunning tot verblijf en een aanvraag om toelating als vluchteling ingediend onder de namen : geboren op - geboren op en - geboren op , allen van Irakese nationaliteit. Hierop is door verweerder op 14 september 1998 afwijzend beslist. Bij besluiten van 22 juni 1999 zijn de hiertegen ingediende bezwaren voor zover gericht tegen de niet-inwilliging van de aanvragen om toelating als vluchteling ongegrond verklaard. Aan eiser sub 1 en eiseressen sub 2 en 4 zijn vergunningen tot verblijf zonder beperkingen verleend, met ingang van 12 juli 1997, geldig tot 12 juli 1998, onder gelijktijdige verlenging van de geldigheidsduur met telkens een jaar tot 12 juli 2000. De aanvragen om verlenging van de geldigheidsduur van de voorwaardelijke vergunning tot verblijf zijn niet ingewilligd.
3. Op grond van taalanalyses is op 15 oktober 1999 geconcludeerd dat eiser sub 1 en eiseressen sub 2 en 4 niet van Irakese origine zijn, maar waarschijnlijk uit Turkije komen.
4. Na onderzoek van de huwelijksakte van eiser sub 1 en eiseres sub 2 is vastgesteld dat het document mogelijk geen authentiek document is.
5. Op grond van vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek in Duitsland van 14 november 2000 is vastgesteld dat eiser sub 1 en eiseressen sub 2 en 4 in Duitsland voorkomen onder de namen zoals hiervoor in de aanhef van deze uitspraak vermeld. Eiser sub 1 en eiseressen sub 2 en 4 hebben eerder in Duitsland asiel aangevraagd. Hun paspoorten (van de voormalige Sovjet-Unie) liggen nog bij de autoriteiten in Duitsland.
6. Bij het inwerkingtreden van de Vw 2000 op 1 april 2001 zijn de aan eiser sub 1 en eiseressen sub 2 en 4 verleende vergunningen omgezet in verblijfsvergunningen asiel voor onbepaalde tijd. Deze zijn bij besluiten van 10 augustus 2001 respectievelijk 10 september 2001 ingetrokken. Bij uitspraak van 14 mei 2004 van deze rechtbank, zittingsplaats te Haarlem (AWB 01/44544 en AWB 01/44565), zijn de hiertegen ingediende beroepen ongegrond verklaard. Tegen deze uitspraak is hoger beroep ingediend. De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (AbRvS) heeft het hoger beroep bij uitspraak van 1 oktober 2004, registratienummer 200404949/1/V2, ongegrond verklaard.
7. Uit de (separate) brieven van 13 augustus 2001 van internist J.F.A. Vleer en van neurochirurg R. Brouwer-Mladin blijkt voor eiser sub 1 een operatie noodzakelijk was in verband met een hypofyseadenoom, maar dat hij deze operatie weigerde. Tevens blijkt uit de brief van R. Brouwer-Mladin dat eiser sub 1 ernstig depressief was en dat hij op 18 juli 2001 aangaf dat de depressie is toegenomen. In 2002 is de hypofysetumor bij eiser sub 1 alsnog verwijderd.
8. Uit het rapport van het Bureau Medische Advisering (BMA) van 28 juli 2005 blijkt dat eiser sub 1 wordt behandeld door de internist met sandostatine injecties (groeihormoonremmende middelen) en met furosemide en aprovel (bloeddrukverlagende middelen). Via de huisarts krijgt eiser sub 1

AWB 05/51950, AWB 05/51951, AWB 05/51952, AWB 05/51953, (beroepen)
AWB 05/51954, AWB 05/51955, AWB 05/51956 en AWB 05/51957 (voorlopige voorzieningen)

3

remeron (een antidepressivum). Verder staat hij jaarlijks onder controle van de neurochirurg. De behandeling en controle in verband met de geopereerde hypofysetumor zal levenslang voortgezet moeten worden. Eiser sub 1 is in verband met de depressiviteit doorverwezen naar de Geestelijke Gezondheidszorg te Tilburg. In het BMA-rapport is vermeld dat er in Armenië voldoende adequate behandelingsmogelijkheden en medicatie aanwezig dan wel verkrijgbaar zijn. Onderbreking van de behandeling zal alleen op langere termijn nadelige invloed hebben op de gezondheid van eiser sub 1, een medische noodsituatie op korte termijn is niet te verwachten.

9. In beroep hebben eisers brieven, e-mailberichten en rapporten (van onder meer Artsen zonder Grenzen (AzG)) overgelegd met betrekking tot de toestand van de Armeense gezondheidszorg en de behandelingsmogelijkheden van eisers klachten.

III. ASIELRELAAS

Eisers hebben het volgende relaas aan hun aanvraag ten grondslag gelegd.

Eisers behoren tot de bevolkingsgroep van de Jeziden. Eiser sub 1 is in 1990 door een Armeense legereenheid (Fidai) gedwongen naar Nagarno Karabach gestuurd. Op het moment dat eiser sub 1 onder de douche stond zagen soldaten dat hij besneden is, waardoor zij dachten dat hij een moslim was. Eiser sub 1 is hierna flink geslagen en mishandeld. Hij was toen drie weken in het leger. Door de achternaam van de moeder van eiser sub 1 dacht het leger dat hij een Turkse moslim was. Eiser sub 1 is Karabach ontvlucht wegens de mishandelingen en is ondergedoken. Hij heeft echter veelvuldig in Rusland gewerkt teneinde geld voor zijn gezin te verdienen. Ten gevolge van de desertie van eiser sub 1 werd hij gezocht. In zijn afwezigheid zijn ongeveer drie keer politiemannen of militairen bij eiseressen langs gekomen. De eerste keer, begin 1990, is eiseres sub 2 door hen verkracht en eiseres sub 4 mishandeld. Nadien hebben deze mannen ook vee en juwelen meegenomen. In 1991 heeft eiseres sub 2 een kind gekregen. Dit kind is haar in het ziekenhuis afgenomen. Voorts hebben eisers problemen ondervonden nadat zij een weeskindje van Azerische komaf in huis hadden genomen tijdens de oorlog tussen Armenië en Azerbajdzjan. Dit kindje werd door (etnisch) Armeniërs als een kind van de vijand beschouwd. Eisers werden door de burens verraden en eiseres sub 4 werd beschimpt omdat zij van gemengde Armeens-Azerische afkomst is. Eiser sub 1 was op dat moment in Rusland. Eisers hebben uiteindelijk in 1993 Armenië verlaten en zijn naar Duitsland gevlucht. Eiseres sub 2 heeft hieromtrent aangegeven dat dit het directe gevolg was van de pesterijen van de dorpsgenoten. Eiser sub 1 heeft aangegeven dat eisers het land hebben verlaten wegens de mishandelingen van zijn vrouw en moeder, eiseres sub 2 en eiseres sub 4. Eiser sub 3 heeft aangegeven zelf geen problemen te hebben ondervonden, zijn relaas heeft een (geheel) afhankelijk karakter.

IV. STANDPUNTEN PARTIJEN

1. Verweerder stelt zich op het standpunt dat eisers niet in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000. Eisers hebben aangevoerd dat zij vanwege hun Jezidische afkomst en op grond van deze geloofsovertuiging gegronde reden hebben te vrezen voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag en een behandeling in strijd met artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) te vrezen hebben. Verweerder stelt dat hetgeen eisers hebben aangevoerd niet kan leiden tot een ander oordeel dan reeds is overwogen in de beschikkingen van verweerder van 10 augustus 2001. Het betreft hier immers slechts een herhaling van feiten en omstandigheden die reeds eerder zijn aangevoerd en reeds eerder zijn betrokken bij de besluitvorming van de eerste aanvraag van eisers.

Voor zover eisers zich beroepen op de slechte medische gezondheid van eiser sub 1 en dat ten onrechte niet is onderzocht of hij bij zijn terugkeer naar Armenië kan rekenen op voldoende medische

AWB 05/51950, AWB 05/51951, AWB 05/51952, AWB 05/51953, (beroepen)
 AWB 05/51954, AWB 05/51955, AWB 05/51956 en AWB 05/51957 (voorlopige voorzieningen)

4

zorg, stelt verweerder dat dit evenmin leidt tot een ander oordeel dan hiervoor is overwogen.

Verweerder verwijst hiervoor naar het BMA-rapport van 28 juli 2005.

Met betrekking tot het beroep op artikel 3 van het EVRM verwijst verweerder naar een uitspraak van de AbRvS van 8 november 2005, onder nummer JV 2005/477, waarin wordt verwezen naar eerdere jurisprudentie waarin is bepaald dat indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij aan een ziekte lijdt die zich in een vergevorderd, levensbedreigend stadium bevindt er geen sprake is van schending van artikel 3 van het EVRM. Verweerder verwijst tevens naar een uitspraak van de AbRvS van 5 maart 2002, onder nummer JV 2002/125, waarin is bepaald dat zelfs indien sprake is van gedwongen terugkeer naar een land waar, naar gesteld, een risico bestaat op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of bestraffing, in de regel moet worden voldaan aan de in het nationale recht neergelegde procedureregels, welke er toe strekken de nationale autoriteiten in staat te stellen aanvragen om een verblijfsvergunning op een ordelijke wijze af te doen. Dit neemt echter niet weg dat vereenvoudigde afdoening van een herhaalde aanvraag in strijd kan komen met het refoulementverbod van artikel 3 van het EVRM. Verweerder verwijst hiervoor naar een uitspraak van het Europese Hof van de Rechten van de Mens (EHRM) van 19 februari 1998, vindplaats JV 1998/45, waarin is overwogen dat onder zeer bijzondere, op de zaak betrekking hebbende, feiten en omstandigheden de noodzaak kan bestaan om de nationale procedureregels niet strikt toe te passen. In het onderhavige geval is niet gebleken van omstandigheden op grond waarvan toepassing van artikel 4:6 van de Awb achterwege zou dienen te blijven. Het komt voor rekening en risico van eisers dat zij niet eerder het ware asielrelaas naar voren hebben gebracht.

2. Eisers leggen aan het beroep ten grondslag dat zij in aanmerking komen voor de gevraagde verblijfsvergunning. Eisers stellen dat de bestreden besluiten in strijd met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel tot stand zijn gekomen. Voorts zijn de bestreden besluiten ten onrechte afgewezen op grond van artikel 4:6 van de Awb.

Eisers hebben gegronde reden te vrezen voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Volgens het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken dat ten tijde van het bestreden besluit gold, van juli 2004, en welke bij de beoordeling van het bestreden besluit betrokken dient te worden, worden Jeziden in Armenië stelselmatig achtergesteld en ook van overheidswege gediscrimineerd. Eiser sub 1 heeft in militaire dienst ernstige problemen ondervonden vanwege zijn Jezidische afkomst. Hij heeft gelet hierop thans psychi(atri)sche problemen. De verkrachting van eiseres sub 1 is gegrond op de problemen die eiser sub 1 had tijdens zijn militaire dienst. De wraakgevoelens en acties spreiden zich derhalve uit naar de overige familieleden, zodat sprake is van discriminatie met een stelselmatig karakter.

In het ambtsbericht van 7 december 2005 wordt geen melding meer gemaakt van pesterijen van Jezidische schoolkinderen en achterstelling en mishandeling van Jezidische rekruten in het leger. Er wordt echter niet vermeld op grond van welke veranderingen de positie van Jeziden in Armenië zou zijn verbeterd en de stelselmatige achterstelling en discriminatie niet langer zou optreden. Eisers verwijzen naar een uitspraak van deze rechtbank en zittingsplaats van 14 juli 2004, geregistreerd onder nummer AWB 04/29427 en 04/24926. In deze uitspraak heeft de rechtbank overwogen dat het van belang is over actuele informatie te beschikken aangaande de positie van Jeziden in Armenië, waaruit zou blijken in welke mate zij bescherming zouden krijgen van de autoriteiten.

Gelet op de algehele situatie in Armenië voor Jezidi's en de verklaringen van eisers zal een gedwongen terugkeer van eisers naar Armenië leiden tot ernstige schending van mensenrechten in de zin van artikel 3 van het EVRM. Eisers zijn hun land acht jaar geleden ontvlucht vanwege de beschreven incidenten. Het leven van eisers was ten gevolge hiervan onhoudbaar geworden. Tevens zal een gedwongen terugkeer van eisers naar Armenië leiden tot een situatie welke in strijd dient te worden geacht met artikel 3 van het EVRM, althans een situatie welke als onmenselijk en inhumain dient te worden gekwalificeerd, gelet op het ziektebeeld van eiser sub 1.

Verweerder stelt dat uit het BMA-rapport zou blijken dat adequate behandeling in Armenië mogelijk zou zijn. Het is echter gezien de achterstelling van Jeziden in Armenië niet aannemelijk dat eiser sub 1 toegang zal krijgen tot de noodzakelijke medische voorzieningen. In dit verband worden afschriften

AWB 05/51950, AWB 05/51951, AWB 05/51952, AWB 05/51953, (beroepen)
AWB 05/51954, AWB 05/51955, AWB 05/51956 en AWB 05/51957 (voorlopige voorzieningen)

5

van rapporten van onder meer AzG overgelegd waaruit blijkt dat in het algemeen gesteld kan worden dat de gezondheidssector in Armenië slecht functioneert en met ernstig geldtekort kampt. AzG stelt onder meer vast dat de voorzieningen en medische omstandigheden voor psychiatrische behandeling slecht zijn en op geen enkele manier vergelijkbaar zijn met de minimale standaard welke in West-Europa de norm is. Tevens worden psychiatrische patiënten vaak mishandeld en opgesloten zodat zij geen schande brengen over hun familie. Voorts is er geen stelsel van sociale zekerheid. Patiënten die officieel kostenloze hulp zouden moeten krijgen, moeten vanwege de lage lonen alle gezondheidszorg en medicijnen zelf "onder tafel" betalen.

Gezien vorenstaande zijn eisers van mening dat zij voldoende nieuwe feiten en omstandigheden hebben aangevoerd en dat hun aanvragen terdege inhoudelijk beoordeeld hadden moeten worden. Dit klemt te meer nu bij de voorgaande procedure de aanvragen van eisers niet inhoudelijk zijn beoordeeld. Bij de uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Haarlem, van 19 mei 2004 is slechts overwogen dat er op grond van het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van maart 2003 niet kan worden aangenomen dat eisers bij terugkeer naar Armenië een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM te vrezen zouden hebben. Ten aanzien van de medische klachten werd overwogen dat hiertoe een reguliere aanvraag zou moeten worden ingediend.

V. OVERWEGINGEN

Ten aanzien van de beroepen

1. Aan de orde is de vraag of het bestreden besluit, in het licht van de daartegen aangevoerde beroepsgronden, in rechte stand kan houden.
2. Tussen partijen is in geschil de vraag of verweerder in redelijkheid de gevraagde verblijfsvergunningen op grond van artikel 4:6 van de Awb heeft kunnen afwijzen onder verwijzing naar de intrekkingbesluiten van 10 augustus 2001 respectievelijk 10 september 2001.
3. Ingevolge artikel 4:6, eerste lid, van de Awb is de aanvrager gehouden nieuwe feiten of omstandigheden te vermelden, indien na een geheel of gedeeltelijk afwijzende beschikking een nieuwe aanvraag wordt gedaan. Ingevolge artikel 4:6, tweede lid, van de Awb kan het bestuursorgaan zonder toepassing te geven aan artikel 4:5 van de Awb de aanvraag afwijzen onder verwijzing naar zijn eerder afwijzende beschikking, wanneer er geen sprake is van nieuw gebleken feiten en omstandigheden.
4. De rechtbank stelt voorop haar oordeel dat de onderhavige situatie, waarin er geen sprake is van eerdere afwijzende beschikkingen maar van eerdere intrekkingbesluiten, gelijk te stellen is met de in artikel 4:6 Awb bedoelde situatie. Ten aanzien van eiser sub 3 geldt voorts dat de vorige aanvraag door zijn ouders is gedaan, mede ten behoeve van hem, en dat de onderhavige aanvraag de eerste aanvraag is die hij, inmiddels meerderjarig, op eigen naam heeft gedaan. Het relaas dat eiser sub 3 aan de onderhavige aanvraag ten grondslag heeft gelegd is echter identiek aan dat van zijn ouders en grootmoeder (eiser sub 1 en eiseressen sub 2 en 4) en heeft niet specifiek op hem betrekking. De onderhavige aanvragen zijn dan ook elk aan te merken als herhaalde aanvraag, hetgeen tussen partijen niet in geschil is.
5. Onder verwijzing naar bestendige jurisprudentie overweegt de rechtbank het volgende. De rechter moet, ter bepaling van de omvang van de door hem te verrichten beoordeling in geval van een besluit op een herhaalde aanvraag, ook indien verweerder aan de vraag omtrent de mogelijke toepassing van artikel 4:6 van de Awb voorbij is gegaan, direct treden in de vraag of aan de aanvraag nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden (nova) ten grondslag zijn gelegd. Daaronder moeten worden begrepen feiten of omstandigheden die zijn voorgevallen na het nemen van het eerdere besluit of die niet vóór het nemen van dat besluit konden en derhalve behoorden te worden aangevoerd, alsmede bewijsstukken van reeds eerder aangevoerde feiten of omstandigheden die niet vóór het nemen van

AWB 05/51950, AWB 05/51951, AWB 05/51952, AWB 05/51953, (beroepen)
AWB 05/51954, AWB 05/51955, AWB 05/51956 en AWB 05/51957 (voorlopige voorzieningen)

6

het eerdere besluit konden en derhalve, gelet op laatstgenoemde bepaling, behoorden te worden overgelegd. Is hieraan voldaan, dan is niettemin geen sprake van nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden die een hernieuwde rechterlijke beoordeling rechtvaardigen, indien op voorhand uitgesloten is dat hetgeen alsnog is aangevoerd of overgelegd kan afdoen aan het eerdere besluit en de overwegingen waarop dat rust.

6. De voorliggende vraag is derhalve of eisers bij de onderhavige aanvraag nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden in de zin van voornoemd artikel hebben vermeld. Ter onderbouwing van hun aanvragen, zoals nader toegelicht in de zienswijze, hebben eisers verklaard en aangevoerd zoals weergegeven onder rechtsoverweging III. Met verweerder is de rechtbank van oordeel dat deze omstandigheden niet kunnen worden aangemerkt als nova in voornoemde zin. Daartoe wordt het volgende overwogen.

7. In de doorlopen procedures zijn belangrijke wijzigingen aangebracht ten aanzien van de identiteit, nationaliteit en het asielrelaas van eisers, die zichzelf aanvankelijk als Irakezen hebben voorgedaan. De grootste wijzigingen hebben reeds plaatsgevonden in de beroepsfase van de intrekingsprocedure en zijn al in dat kader beoordeeld. Zoals overwogen in rechtsoverweging 2.9 en 2.11 van

27-03-2007 10:17

31 786399761
uitkomst van 14 mei 2004 van deze rechtbank, zittingsplaats te Haarlem, hebben

P.022

Mr P. J. Wapperom
 Mr A.W.J. van der Meer
 Mr drs C.R. Jansen
 Mr J.W.F. Noot
 Advocaten en Procureurs

Advocatenkantoor Wapperom

Wijnstraat 209
 3311 BV Dordrecht
 Tel. (078) 639 99 00
 Fax (078) 639 97 61

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
176-C 27. MRT 2007.	
ZAAKNR. 2007-214511	
AAN: VI	
BEHANDELD: DD:	PAR:

De Afdeling Bestuursrechtspraak
 van de Raad van State
 Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
 Postbus 16113
 2500 BC 'S-GRAVENHAGE

Fax : 070 - 365 13 80

Dordrecht, 29 maart 2007

Betreft : **Appelschrift**

Inzake : **Hoger Beroep**

/ Staatssecretaris van Justitie

IND-kenmerk : 9707.12.8002
 9707.12.8004
 0412.28.0113

Reg.nr. : 05 / 51950
 05 / 51951
 05 / 51952
 05 / 51953

eerste appellant :
geboren :
nationaliteit : Armeense

eerste appellante :
geboren :
nationaliteit : Armeense

-2-

mede ten behoeve van hun minderjarige kind:

naam :
geboren :

tweede appellant :
geboren :
nationaliteit : Armeense

tweede appellante :
geboren :
nationaliteit : Armeense

Gemachtigde : mr P.J. Wapperom
kantoorhoudende te : Dordrecht, Wijnstraat 209 (3311 BV)

Verweerder

instantie : Staatssecretaris van Justitie
adres : Schedeldoekshaven 100, 's Gravenhage

datum uitspraak : 22-02-2007
datum verzending : 27-02-2007

Geven eerbiedig te kennen,

geboren op , van Armeense nationaliteit, hierna
te noemen 'eerste appellant',

en

geboren op van Armeense nationaliteit, hierna te
noemen 'eerste appellante',

en

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
27 MRT 2007	
ZAKEN:	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

-3-

, geboren op , van Armeense nationaliteit, hierna
te noemen "tweede appellant";

en

, geboren op , van Armeense
nationaliteit, hierna te noemen 'tweede appellante,

te dezer zake woonplaats kiezende te Dordrecht aan de Wijnstraat 209, ten
kantore van de advocaat en procureur mr P.J. Wapperom, die ten deze door
appellanten bepaaldelijk gevolmachtigd is dit appelschrift te ondertekenen en in
te dienen en die ten deze als gemachtigde voor hen optreedt, zulks met het recht
van substitutie.

1. Inleiding

Appellanten hebben op 28 december 2004 herhaalde aanvragen ingediend om
verlening van een verblijfsvergunning: "asiel" voor bepaalde tijd zoals is bedoeld
in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000.

Bij brieven van 25 augustus 2005 heeft verweerder kennisgegeven van het
voornemen de aanvragen af te wijzen.

Op 22 september 2005 hebben appellanten hierop hun zienswijzen uitgebracht,
althans hebben zij te kennen gegeven zich niet te kunnen verenigen met de
voornemens van de Minister.

Bij beschikkingen van 19 oktober 2005 heeft verweerder de aanvragen van
appellanten afgewezen.

Op 18 november 2005 hebben appellanten hiertegen een beroepschrift
ingediend.

De openbare behandeling van het beroepschrift heeft plaatsgevonden bij de
Rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Amsterdam op 20 september
2006.

Bij uitspraak van 22 februari 2007, aangetekend verzonden op 27 februari
2007, heeft de Rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Amsterdam, het
ingediende beroepschrift ongegrond verklaard (produktie 1).

-4-

Appellanten kunnen zich met deze uitspraak niet verenigen en stellen daartegen hierbij hoger beroep in, nu zij van mening zijn dat in deze vragen spelen van rechtseenheid, rechtsontwikkeling of rechtsbescherming.

Onderhavig appelschrift berust op de navolgende grieven.

2. Grieven

2.1.1. Motiveringsgebrek; nova

Ten onrechte heeft de Rechtbank onder r.o. V.8, 9 en 10 overwogen :

"In de onderhavige procedure is ten eerste male aangevoerd dat eiseres sub 2 in 1990 is verkracht en dat zij in 1991 is bevallen van een kind, dat haar in het ziekenhuis is afgenomen. Als reden waarom dit eerst in de onderhavige procedure naar voren is gebracht heeft eiseres sub 2 verklaard dat zij aanvankelijk te angstig was om het goede verhaal te vertellen. De rechtbank overweegt dienaangaande als volgt. Hoewel de rechtbank het in beginsel niet ondenkbaar acht dat er na gebeurtenissen als bedoeld tijdelijke psychische beletselen bestaan om hierover te spreken, is zij van oordeel dat er te weinig onderbouwing is gegeven van deze gebeurtenissen zelf alsmede van beletselen om dit eerder naar voren te brengen. Ook dit onderdeel van het relaas is dan ook niet als novum aan te merken."

"Eisers hebben aangevoerd als novum dat de gezondheidstoestand van eiser sub 1 zal verslechteren bij terugkeer naar Armenië omdat hij aldaar geen adequate behandeling voor zijn klachten zal krijgen. Ter onderbouwing van deze stelling hebben eisers op 8 september 2006 nog gronden ingediend, inhoudende een aantal stukken die van af 7 juli 2005 zijn gedateerd en kennelijk op verzoek van eisers zijn opgesteld.

"Gelet op het feit dat geen plausibele verklaring is gegeven voor het feit dat deze bewijsstukken eerst in beroep zijn overgelegd neemt de rechtbank als uitgangspunt dat deze stukken eerder konden en hadden moeten worden overgelegd en laat zij deze stukken buiten de onderhavige beoordeling. Ook ten aanzien van de gezondheidstoestand van eiser sub 1 is dus naar het oordeel van de rechtbank geen sprake van nova"

-5-

2.1.2. toelichting

Hetgeen onder 2.3.1. is vermeld dient als hier herhaald en ingelast te worden beschouwd.

Appellanten zijn van mening dat de rechtbank hier heeft miskend dat bepalend is of er in al dan niet summier gewag is gemaakt van psychische beletselen. Hierbij is eraan voorbij gegaan dat de genoemde angst wel degelijk als zodanig te beschouwen. Voorts zijn de ziektebeelden en de medische behandeling daarvan ten onrechte niet binnen de context van de algehele positie van Jeziden geplaatst.

Gelet op de bewijsnood waarin eerste appellante logischerwijze verkeert wordt ten onrechte tegengeworpen dat zij te weinig onderbouwing hiervoor heeft gegeven.

Ten aanzien van eerste appellant heeft de rechtbank miskend dat de operatie van de hypofysetumor dateert van 2002, dus na het besluit van 10 augustus 2001. Appellant gebruikt hiervoor specifieke medicatie, welke pas na de operatie voorgeschreven is. Daarnaast is sprake van een ernstige depressie. Er is dan ook wel degelijk sprake van nova ten aanzien van de gezondheidstoestand van eerste appellant.

Voorts worden door de rechtbank de overgelegde bewijsstukken met betrekking tot de gezondheidszorg in Armenië ten onrechte buiten beschouwing gelaten. Reeds in de zienswijze is aangevoerd, ondermeer onder punt 7 en 9 dat de behandeling in Armenië niet mogelijk zou zijn. De overgelegde bewijsstukken zijn dan ook ingebracht ter nadere inkleuring en onderbouwing van de eerder ingenomen stellingen, en hadden dan ook moeten worden meegenomen in de beoordeling door de rechtbank.

Appellanten zijn dan ook van mening dat in deze een onzorgvuldige belangenafweging heeft plaatsgevonden, althans moet worden vastgesteld dat de Rechtbank haar belangenafweging niet, althans in onvoldoende mate kenbaar heeft gemaakt en/of voldoende gemotiveerd.

-5-

2.2.1 Motiveringsgebrek; artikel 3 EVRM

Ten onrechte heeft de Rechtbank onder r.o. V.12, 13 en 14 overwogen :

"De rechtbank is van oordeel dat eisers in het onderhavige geval in onvoldoende mate aannemelijk hebben gemaakt dat van dergelijke, op de individuele zaak betrekking hebbende feiten en omstandigheden sprake is, op grond van het volgende."

"In hetgeen in genoemde medische stukken is vermeld omtrent de gezondheidstoestand van eiser sub 1 heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank geen grond hoeven vinden om aannemelijk gemaakt te achten dat eiser sub 1 lijdt aan een ziekte die zich in een zodanig vergevorderd en direct levensbedreigend stadium bevindt dat zijn terugkeer naar zijn land van herkomst – daargelaten of reeds is komen vast te staan dat dit Armenië is – in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM."

"Ten aanzien van het beroep van eisers op artikel 3 EVRM vanwege hun positie als etnische Koerden en Jezidische religieuze minderheid in Armenië verwijst de rechtbank allereerst naar eerdergenoemde uitspraak van 14 mei 2004 in de intrekkingsprocedure, waarin de rechtbank reeds een overweging heeft gewijd aan de vraag of hierin reden is gelegen om van de nationale procedureregels af te wijken, welke vraag ontkennend is beantwoord. Naar het oordeel van de rechtbank is hetgeen eisers thans in dit kader hebben aangevoerd (wederom) te algemeen van strekking en onvoldoende onderbouwd in het licht van de algemene ambtsberichten van de Minister van Buitenlandse Zaken inzake Armenië – zo al vast staat dat eisers hiervandaan komen – om tot een andersluidend oordeel te komen."

2.2.2 toelichting

Hetgeen onder 2.1.2 en 2.3.1 is opgemerkt dient als hier herhaald en ingelast te worden beschouwd.

Appellanten zijn van mening dat de rechtbank heeft miskend dat vanwege de gezondheidstoestand van appellanten in samenhang met de maatschappelijke discriminatie van de Yezidische bevolkingsgroep wel degelijk aannemelijk is gemaakt dat van bijzondere, op de individuele zaak betrekking hebbende feiten en omstandigheden sprake is om – zonodig – van de nationale procedureregels af te wijken.

-7-

Bovendien had de Rechtbank, dit vaststellende, hetgeen is gesteld in het akder van artikel 3 van het EVRM Ex-nunc dienen toetsen en hierin mede de situatie dienen te betrekken in welke situatie appellanten thans nadat zij hun land van herkomst ruim 9,5 jaren geleden hebben verlaten, zouden terechtkomen.

Vorenstaande is mede een rechtsgevolg van de bestreden meeromvattende beschikking, welke had dienen te worden betrokken in de belangenafweging van de beschikking zelf. De Rechtbank heeft zulks miskent.

Appellanten zijn dan ook van mening dat de rechtbank had dienen vast te stellen dat de bestreden beschikkingen tot stand zijn gekomen in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel, althans de algemene beginselen van behoorlijke bestuur.

In de uitspraak heeft dan ook een onzorgvuldige belangenafweging plaatsgevonden, althans moet worden vastgesteld dat de Rechtbank haar belangenafweging niet, althans in onvoldoende mate kenbaar heeft gemaakt en/of voldoende gemotiveerd.

2.3.1. Motiveringsgebrek / Samenhangende rechtsoverwegingen

Gelet op hetgeen onder 2.1.2 en 2.2.2 is opgemerkt - hetgeen als hier herhaald en ingelast dient te worden beschouwd - moet worden vastgesteld dat de overige rechtsoverwegingen evenzo niet langer kunnen standhouden, nu deze louter in samenhang kunnen worden gezien met vorenstaande.

3. Conclusie

Gelet op vorenstaande kan de uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Amsterdam niet in stand blijven;

Appellanten verzoeken u eerbiedig:

Bij appelschrift

- het Hoger Beroep gegrond te verklaren;

-8-

- de aangevallen uitspraak te vernietigen;
- het inleidende beroep terug te verwijzen naar de Rechtbank dan wel doende wat de rechtbank had behoren te doen; het inleidende beroep alsnog gegrond te verklaren en de bestreden beschikking te vernietigen;
- de Staat der Nederlanden te veroordelen in de proceskosten.

Hoogachtend,

P.J. Wapperom

